

Ђурувија дочекао бомбе

Већ тринаест дана нацистичка армада НАТО сеје таваре смрти по Србији и Југославији. Тринаест дана, под врховним заповеднишвом вашингтонског „болесника рата“ Адолфа Клинтона и његових европских „гаулајтера“ Блера, Ширака, Шредера..., мучки, ноћу и из све мање безбедних висина, траје убијање недужних грађана Србије, прогон и права хуманитарна катастрофа житеља Косова и Метохије, разарање фабрика, болница, мостова, црква, школа, дечијих објеката... Исто толико дана траје и брутално, цинично и дрско гажење и „убијање“ свих међународних конвенција и норми, права и правде. Рушење Организације уједињених нација и свега на чему је почивао свет.

У овој ситуацији мудро су заћутали сви они који се још „од пре Косова“, док је лудило Новог светског поретка у крви растурало претходну Југославију, „знали“ да су „Срби искључиви кривци“ и, као такви, „треба да буду кажњени“, а ако је икако могуће и „бомбардовани“. Који су „знали“ да су „Срби криви“ и за Маркале и за Улицу Васе Мискина и који су, сходно томе, тражили још „жешће“ санкције за Србију. Који су од почетка споља инсценирали кризу на Космету „знали“ да су шиптарски сепаратисти и терористи „у праву“... И који су, све време, тражили и прижељкивали „бомбе за Србе“. Ћуте и „амбасадори добре воље“.

Је ли то она „перфидност издаје“ о којој је, приликом оснивања Комитета универзитетске левице Југославије, у новембру прошле године говорила др Мирјана Марковић, председник Дирекције ЈУЛ-а? Је ли

то био тренутак када је „издаја“ достигла највишу тачку“, како је рекла професор Марковић, објашњавајући да „издаја“ није увек и неизоставно била директна и брутална“, па наставила: „Као што је, на пример, мени изгледала пре неки дан када ми је у ЈУЛ-у власник једног београдског дневног листа рекао да подржава Сједињене Америчке Државе у њиховој жељи да бомбардују Србију и да ће то бомбардовање Србе научити памети.“

Реч је, дабоме, о Славку Ђурувији, који је преко „свог“ листа „Дневни телеграф“ учинио заиста све што је „било потребно“ како би „демократском западу“, а и „заблуделим Србима“, објаснио како треба да се „дозову памети“ и окрену се будућности која је, јасно, „на западу“. Када је потом тај исти „слободар“ Ђурувија дошао под удар Закона о информисању, али и под удар других закона земље у којој живи, скрпо да је до самог Клинтона стигао вапијући за помоћ у „борби против“ „диктатуре у Србији“.

„Диктатуре“ у којој народ, на безброј избора, слободно бира своју власт и „диктатуре и информативног мрака“ у којем је поред „његовог“ „Дневног телеграфа“ излазило сјајет тобож слободних и независних новина у којима се горе говорило о Србији и српском народу него на Си-Ен-Еју у најбољим данима!

Данас, када те жељно очекиване и призиване бомбе убијају Србију, издајници ћуте.

Ако чекају да Срби и Србија буду покорени, узалуд чекају. А ако су се надали да ће њихова издаја бити заборављена, узалуд су се надали.

Мирослав Марковић